

Rebecca Johnson

Julinka

malá

zverolekárka

VELKÁ POTOPA

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 11 Veľká potopa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rebecca Johnson

Julinka – malá zverolekárka 11 – Veľká potopa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

VELKÁ POTOPA

Ilustrácie Kyla May

FRAGMENT

*Pre Antoniette.
Kamarátku, ktorá mi zmenila život
a ktorú zbožňujem už 33 rokov.*

R. J.

Ahoj!

*Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.*

*Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desiatročná dievča skoro zverolekárka.*

*Je to však celkom jednoduché: moja mama je zverolekárka,
a tak sledujem, ako pracuje, a stále jej pomáham.*

Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola

1

Zverolekári musia byť pripravení na núdzové situácie

„Prestane vôbec niekedy pršať?“ Adam, môj päťročný brat, mal na parapete okna v obývačke v rade za sebou poukladané svoje dinosaury. Pozeral sa von oknom na náš premočený dvor.

Dážď neustával a ja som si trochu robila starosti o zvieratá, ktoré boli v tom daždi vonku. Dúfala som, že sú všetky v teple a v bezpečí.

Pršalo už tri dni a všetkým nám už vnútri začínalo byť trochu dlho. S mojou najlepšou kamarátkou a susedkou Zuzkou

sme sa celé dopoludnie hrali našu obľúbenú hru *záchrana domácich miláčikov*, no aj to už začalo byť trochu nudné.

V izbe boli krabice a košíky s plyšovými hračkami a na každej krabici bol nápis *zadarmo do dobrého domova*. Cézar, môj kokeršpaniel, poslušne ležal vo svojom košíku, na ktorom bola pripevnená cenovka 10 000 dolárov. Za nič na svete by som ho nepredala!

„Koľko chcete za tie malé rozkošné veci?“ riekla Zuzka nóbl hlasom a ukázala na moje morčatá Lili a Bibi. Museli sme ich priniesť dovnútra, pretože ich klieťka bola zaplavená.

„Sú v zľave,“ odvetila som. „Dve za päťdesiat dolárov!“ Zohla som sa a zodvihla buclatú Lili, ktorá sa práve

snažila zjesť dlhé steblo trávy, ktoré jej trčalo z papuľky.

Vtom zadným vchodom vošla mama. Bola vo svojej zverolekárskej ambulancii, ktorá je na dvore. Aj napriek tomu, že mala pršiplášť a dáždnik, bola celá mokrá.

„Ahoj vospolok, musím rýchlo odísť. Pani Sandersová má problém s alpakami a potrebuje moju pomoc. Môžeš ísť k Zuzke domov.“

„Aký problém?“ vyzvedala som.

„Výbehy sú zaplavené a musíme zvieratá presťahovať na vyššie miesto. Alpaky dosť zle znášajú zimu a vlhkosť.“

„Prosím, môžeme ísť s tebou?“ opýtala som sa.

„Určite vám nebudeme zavadzať, pani Formanová,“ dodala Zuzka.

Mamina si zhlboka povzdychla, keď sa rozhladla po obývačke plnej dinosaurov a plyšových hračiek. „Myslím si, že sa nič nestane, keď na chvíľu odídete z domu. No musíte sa poponáhľať. Odchádzam o dve minúty.“

„Zuzi, mohla by si odniesť morčatá späť do práčovne?“ poprosila som ju.

„Ja zatiaľ skočím po našu výbavu.“

Zuzka to hneď urobila a ja som bežala do detskej izby, kde som schmatla svoj zverolekársky i kamarátkin kufrík so súpravou na úpravu zvierat. Zobrala som aj tašku navyše, do ktorej som zbalila zopár uterákov z bielizníka. Človek nikdy nevie, čo bude treba, keď tam dorazíme.

Keď som sa vrátila do obývačky, Adam pchal do ďalšej tašky dinosaury.

„Ver mi, nebudeš ich potrebovať,“
poznamenala som. On naozaj nemyslí
na nič iné len na dinosaury!

„Ale aj oni sa už doma nudia,“ vysvetlil.

„Tak poďme!“ zvolala mama z garáže.
Počula som, že auto je už naštartované.

„Čo to má znamenať?“ pokrútila
hlavou, keď uvidela nás troch prichádzať
s plnými taškami a s dvoma kufríkmi.

„Predpokladali sme, že by bolo fajn
zobrať si nejaké veci na ten čas, kým
budeme čakať,“ povedala som.

Mamička zagúľala očami. „Vezmite si
pršiplášte, gumené čižmy a nasadajte,“
prikázala nám.

Vydali sme sa na cestu, ktorá vyzerala
inak ako obvykle. Všade bola voda, ktorá
sa valila popri ceste a okolo domov.

Výbeh na konci našej ulice teraz vyzeral ako jedno veľké jazero, v strede ktorého bol malý kopček ako ostrov.

Pokračovali sme smerom k farme s alpakami. Našťastie, cesta nebola zaplavená a vedeli sme sa tam dostať pomerne rýchlo.

Keď sme odstavili auto, zbadali sme malý hlúčik ľudí s dáždnikmi, ako ukazujú smerom k výbehu. Rýchlo sme zistili prečo. Chuderka pani Sandersová mala problém.

Celá spodná časť farmy aj so stajňami bola zaplavená. Na poslednom kúsku vyvýšeniny sa na seba tlačilo päť do nitky premočených a veľmi vystrašených alpák.

Keď pani Sandersová zazrela naše auto, rozbehla sa k nám. Vyzerala veľmi